קבֶּז

בְּתוֹךְ הַנַּחַל

דִּבּוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלָאִים, מְעוֹרְרִים, מְעִירִים וּמְחַזְּקִים לַעֲבוֹדָתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, אֲשֶׁר **בְּתוֹךְ הַנַּחַל** נוֹבֵעַ מְקוֹר חָכְמָה נִמְצָאִים, וּמִתּוֹךְ נַחַל קָדוֹשׁ זֶה נוֹבְעִים, לְהַחֲיוֹת נְפָשׁוֹת עַם יִשְׂרָאֵל הַצְּמֵאִים, שֶׁנִּשְׁמְעוּ עַל־יְדֵי הָאִי״שׁ אֲשֶׁר עַל הָעֵדָה, כְּבוֹד קְדֻשַּׁת מוֹרֵנוּ וְרַבֵּנוּ, עֲטֶרֶת רֹאשֵׁנוּ, חִיּוּת נַפְשֵׁנוּ, רֹאשׁ חֲבוּרָתֵנוּ חֲסִידֵי בְּרֶסְלֶב הָרַה״ג **רַבִּי יִצְחָק שְׁמוּאֵל אַהֲרֹן לֶעזֶער** שְׁלִיטָ״א

פרשת וארא תשפ״ג

ליל שבת קדש

בליל שבת קדש פרשת וארא תשפ״ג, דיבר מו״ר שליט״א דיבורים נוראים ונפלאים מעניני פרשת השבוע

פתח ואמר מו״ר שליט״א: שבת קודש **פרשת וארא**, היא השבת השניה של **ימי השובבי״ם הקדושים**, וענין של **'וארא' הוא 'גילוי שכינה'** – שאדם יזכה ל'גלוי שכינה', מה הכונה? שיזכה להסתכל תמיד על הטוב; מה נקרא **'להסתכל על הטוב'**? לשים כל מבטו אל הקדוש ברוך הוא שנקרא **'טוב'**, וכמו שכתוב (תהלים קמה, ט) **"טוב ה' לכל"**, ואדם צריך לדבוק במדה זו של **'טוב'** – שיזכה לראות טוב הן על עצמו והן על אחרים.

והנה אדם שומע זאת וטוען: "איך אראה טוב על עצמי? האינך רואה גריעות מעשיי וגדל פחיתותי?"...

אך לזה אנו זוכים להיות מקרבים לרבנו, שהוא לימד אותנו שאסור אף פעם להתייאש, וצעק בקול גדול (לקוטי מוהר״ן, חלק ב, סימן עח): **"אין שום יאוש בעולם כלל!"** וכדאיתא שם: **"ואמר אז בזה הלשון: קיין יאוש איז גאר ניט פאר האנדין!"**... ומוהרנ״ת ז״ל כותב שרבנו ז״ל משך התיבה **"קיין"**, היינו אין שום יאוש **כלל וכלל!**

דהנה, אפילו שאדם עבר מה שעבר, ונפל וירד וכו' וכו', הוא יכול תמיד לעשות התחלה חדשה לגמרי, ולזכות ל'גילוי שכינה' – לראות **טוב** בחייו כנ״ל.

ואת זה אנחנו זוכים לקבל מהצדיקים, שהם המעמידים אותנו על עמדנו, ופוקחים את עינינו שנזכה לאור אמיתי בחיינו, שבזה מיושבת תמיהה שישנה במזמור שאנו אומרים בכל יום בפסוקי דזמרה: "ה' מַתִּיר אֲסוּרִים ה' פּוֹקֵחַ עִוְרִים ה' זוֹקֵף כְּפוּפִים ה' אֹהֵב צַדִּיקִים", ולכאורה יפלא, הרי אנחנו משבחים את הקב"ה שהוא פוקח עוורים, זוקף כפופים, וכן לפני כן: "עֹשֶׂה מִשְׁפָּט לָעֲשׁוּקִים נֹתֵן לֶחֶם לָרְעֵבִים", א"כ מה נכנס פה ענין של "ה' אֹהֵב צַדִּיקִים"? הלא מדברים פה משבח הקב"ה...

הלימוד בזה הוא נפלא: הנה אדם מרגיש שהוא ממש שבוי בידי הסטרא אחרא, הוא נמצא ממש בבית האסורים, וכן מרגיש שהוא עיוור לגמרי רח"ל מכל ענייני הקדושה, וכדאיתא גבי מצורע שהוא "סגירו דנהורא עילאה" (זוהר תזריע מט:) – סגור ממנו האור העליון, וכן מרגיש שהוא ממש כפוף ואיננו זקוף כמו שצריך, על זה אומרים: "ה' מַתִּיר אֲסוּרִים ה' פּוֹקֵחַ עִוְרִים ה' זוֹקֵף כְּפוּפִים" – שתזכה להינצל מכל הנ"ל ותצא מבית האסורים, תזכה לפקוח עיניך, ותזכה לזקוף עצמך, אבל איך תזכה לכל זה? על זה מגלה הפסוק: "ה' אֹהֵב צַדִּיקִים", בזכות הצדיקים הקדושים, שהם אלו שנותנים לנו את הכח שנזכה לעמוד היטב על עמדנו, ונזכה לילך זקופים, פוקחים את עינינו, מזכים אותנו להיות בני חורין, ומגלים לכל אחד ואחד שידע: "**אני כן יכול!**".

אדם צריך לדעת שיש לו כוחות עצומים, ויכול לפעול ולעשות דברים טובים; חלק חשוב מעניין של 'אמונה' זה שאדם 'יאמין **בעצמו**' – להאמין בכוחותיו, לדעת שיש לו כוחות!

היצר הרע מנסה תמיד להחליש את האדם שיחשוב מי הוא כבר, ואין כבר תקוה, בלתי אפשרי לתקן, וזהו... אבל צריך לעמוד נגדו כחומה בצורה, ולהחדיר בעצמו לימודי הצדיקים ש"**אני כן יכול!**"...

אך ה'**אני**' הזה הוא לא ענין של גאוה וישות ח"ו, שאדם מתפאר ואומר "אני, אני" על כל דבר... אלא ה'אני' היינו שאדם יחזק עצמו לדעת מכוחותיו, שהוא '**כן**' יכול! ואכן, העיקר שאדם יזכה לבטל את עצמו מכל וכל, היינו שידע ויבין שכל הכוחות שיש לו הם מהקב"ה, זה לא בא מעצמו... 'מעצמו' היינו **מעצמיות** חיות אלקותו יתברך המחיה אותו, אך מה'אני' של גאוה –

שאדם אומר על כל דבר 'אני' ו'אני' – צריכים להישמר מאד...

הנה השבוע היה ההילולא של הרה"ק הבעל התניא זי"ע [כ"ד טבת], ועליו ידוע המעשה בעניין זה, שהנה ידוע שהוא היה גאון עצום [עד שהיו שאמרו עליו "לא נשאר לו מה ללמוד"... היינו להראות גודל התמדתו הנוראה; וכן ידוע שנשלח יחד עם הרה"ק מבארדיטשוב זי"ע אל הגאון מוילנא זי"ע כדי להראות שגם אצל החסידים יודעים ללמוד...], ורבו המגיד הקדוש ציווה עליו שיחבר שולחן ערוך. אמנם כבר היה את השו"ע של מרן ה"בית יוסף" זי"ע, אבל הוא חיבר חיבור שיתמצת את ההלכות ללשון קלה יותר, ויסכם הדברים וילבנם וכו'.

ואכן, החל הבעל התניא בכתיבת השו"ע, ואחר שכתב את ד' הסימנים הראשונים, הלך אל רבו הקדוש כדי שיראה את עבודתו, ויתן את הסכמתו, וכך יוכל להמשיך...

והנה, רוב שעות היום היה המגיד הקדוש מבודד, הן בעבודותיו הקדושות, וכן מחמת בריאות גופו, ולכן לא היה קל להתוועד עמו, ולכן הבעל התניא שם את הכתבים על שולחן רבו, כדי שיראה זאת בעת שיגש אל השולחן.

כשהמגיד בא – הוא ראה את הכתבים, ואחר עיון בהם שאל את הבעל התניא: **"מי כתב את זה?"** ענה הבעל התניא באידיש: **"אִיךְ"** ['אני']; ברגע שהמגיד שמע זאת – זרק את הדפים לעיני תלמידו...

בתחילה היה הדבר לפלא, כי הלא המגיד הוא זה שביקשו לכתוב שו"ע, והנה אחר ד' סימנים הראשונים הוא זורק את זה?... אבל חסיד אמיתי מקבל באהבה, ולכן הוא הגביה את זה – והלך...

כשנסע מרבו, בדרכו לביתו, התאכסן באיזה מלון, ובעת חצות לילה אמר תיקון חצות, וישב אז על הרצפה, ואמר זאת כדרכו בקודש; בינתיים היתה מהומה גדולה במלון, כי נודע שיש איזה איש בליעל שנכנס למלון, והכל היה חשוך, והתחילו לחפש בחדרים מי נמצא, והאם הוא שם, והנה כשפתחו את דלת חדרו של הבעל התניא, הרי שהוא ישב על הרצפה ואמר סדר תיקון חצות, ומחמת שאין זה דבר רגיל שנמצא כך אדם על הרצפה באמצע הלילה, לכן מיד החל בעל הבית לצעוק: **"תפסתי אותו! תפסתי אותו!"**... וכיוון שכולם יבואו לעזרתו...

בין הצעקות והמכות של בעל הבית, צעק הבעל התניא לעברו שוב ושוב: **"לא אני!"... "לא אני!"...** [באידיש: 'נישט איך', 'נישט איך'], אבל בעל המלון לא שת ליבו לזאת, ומשכו בעל כורחו אל המסדרון, ומחמת ששם היתה תאורת נרות, ראו כולם את פניו הקדושות של בעל התניא - שהיו פניו מאוימות עם זקנו וכו' [אמנם הוא לא היה אז זקן כל כך, אבל ידוע שצורתו היתה מאוימת מאד, וכמו שרואים בציור ממנו - שידוע שזה ציור אמיתי], וביקשו את סליחתו, והלכו להם...

הבעל התניא היה צדיק אמיתי, והתבונן בכל המאורעות עמו, מהו שהיה אצל רבו וקיבל ביזיון - כי זרק את מה שכתב, והנה כאן קיבל עוד ביזיונות ומכות וכו', מה זה ועל מה זה?

לכן החליט הבעל התניא שהוא חוזר לרבי; חסיד אמיתי איננו בורח... ועל כן הוא החליט שהוא חוזר לרבו, כי הרגיש שהוא מוכרח לספר לפניו את הכל, ולהבין מה נעשה פה...

כשחזר, המגיד הקדוש כבר חיכה עליו, וקיבל את פניו, וענה ואמר לו: **"על זה שאמרת 'אני', הוצרכת לצעוק 'לא אני'! עכשיו תתחיל לכתוב עוד הפעם"...** כלומר, על זה שאמר **"אני"** בעת ששאלו המגיד "מי כתב את זה", על כך הוצרך לומר במלון **"לא אני"...**

ולכן, מי שמסתכל בתחילת השו"ע הרב - שמעתי זאת ממוהרא"ש זי"ע פעמים רבות - יראה שארבעה הסימנים הראשונים כתובים פעמיים [אינני יודע איזו קבלה יש בחב"ד מדוע כך הוא, אבל מוהרא"ש אמר שכך מקובל אצל אנשי שלומינו, שזאת הסיבה לכך - עפ"י מעשה זה שהיה], ד' הסימנים הראשונים זה מה שכתב קודם אותו מעשה, ואח"כ אמר לו המגיד **"על זה שאמרת 'אני', הוצרכת לצעוק 'לא אני'! עכשיו תתחיל לכתוב עוד הפעם"**, ואכן החל לכתוב עוד הפעם...

היוצא מהסיפור הזה, שזו עבודת האדם במשך ימי חייו, לבטל את ה'**אני**' ולהפוך אותו ל'אין', לדעת שכל מה שיש לי זו מתנה מהקב"ה!

והנה, דבר זה יכול ליצור בלבול במוח האדם: הרי עד עכשיו גלית לי כמה כוחות טמונים בי, וכמה אני יכול להצליח מאד, והנה אתה אומר לי כמה עליי לבטל את עצמי, ולדעת שאני כלום?!...

אבל באמת אין זו סתירה כלל, אלא אדם צריך לדעת שאמנם יש לו כוחות עצומים להצליח בכל מה שירצה, אבל עליו לזכור שכל זה הוא **מתנה**

מהקב״ה, הכל זה כוחות שהקב״ה נותן לו, ורק עמו יתברך הוא יכול להצליח, וכמאמר הצדיקים: **״עם הקב״ה - יכולים לעשות הכל, בלי הקב״ה - לא יכולים לעשות כלום!״...**

וזה לימוד לכל אחד ואחד באשר הוא: ׳ילד׳ - צריך לדעת שיש לו כוחות עצומים לעשות סיומים בתורה, ללמוד בהתמדה עוד מסכתא ועוד מסכתא, עוד פרק ועוד פרק.

בחור - אמנם עובר עליו מה שעובר, אבל אסור לו להישבר אף פעם, ולעסוק בתורה עדי יבוא יום ישועתו, ועליו לדעת שסוף כל סוף יבוא יום ישועתו, רק צריכים סבלנות, ומה עושים בינתיים? עוסק בתורה, בורח לתוך התורה, לתוך התפילה, ומתחזק ויודע שבוא יבוא יום ישועתו בוודאי.

אברך - אחר החתונה, מה עושה? ממשיך ללמוד, ואדרבה עתה ׳לומד תורה בטהרה׳ (יומא עב:), מכניס את אור התורה לתוך הבית, כל הבית מלא באור התורה; וכן כמה חשוב שאברכים אוחזים את עצמם ביחד, מתגבשים ביחד מדי פעם, שרים זמירות שבת ביחד, זה סוד ההצלחה, וכדברי המדרש (תנחומא נצבים ד): קנה אחד בקל יכולים לשבור, חבילה של קנים לא יכולים לשבור אף פעם!

וכן הלימוד הזה לכל אחד ואחד - גם למבוגרים, נשים ג״כ, אוחזות עצמן ביחד, מתאספות יחד, מדברות דיבורי אמונה ויראת שמים, איזה נחת רוח זה עושה למעלה!

והלימוד הקדוש הזה מונח בפתיחת הפרשה: **״וַיְדַבֵּר אֱלֹקִים אֶל מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲנִי הַוָיָ״ה״** - ׳אֲנִי׳ היינו ה״אני״ של כל אחד ואחד, תדע לך ש״אֲנִי״ זה ״הַוָיָ״ה״, אפילו שעובר עליך מה שעובר, דינים ויסורים, שזה מה שפותח הפסוק בלשון ״וַיְדַבֵּר **אֱלֹקִים**״ - ׳אלקים׳ רומז למידת הדין, עובר עליך מה שעובר, אבל תזכור היטב: **״אֲנִי הַוָיָ״ה״** - ׳הוי״ה׳, מידת הרחמים, אני גנוז שם, וכל מה שאתה רואה זה רחמים גמורים!

והעיקר, שאתה תזכה לקחת את ה׳אני׳ ולהפוך אותו ל׳אין׳, ובאמת אלו אותן אותיות, והן תמיד נשארות אותן אותיות, מדוע? כי בעצם הלימוד בשניהם טמון: אתה צריך לבטל עצמך, להיות ׳אין׳ ממש, אבל יחד עם זאת לדעת שיש לך כוחות, אבל הכל בא מאתו יתברך, שזה ״אֲנִי הַוָיָ״ה״ - הקב״ה נותן לך את כל הכח!

הקב"ה יעזור לנו, שנזכה באמת להחזיר הלימודים הקדושים של הצדיקים בתוכנו, שמאירים לנו את הדרך שבה נלך בימי חיינו, ונזכה לציית לדבריהם, אמן ואמן!

***

בוקר שבת קדש

בבוקר שבת קדש פרשת וארא תשפ"ג, דיבר מו"ר שליט"א דיבורים נוראים ונפלאים מדברי רבינו במעשה א' מאבדת בת מלך

פתח ואמר מו"ר שליט"א: אנחנו אוחזים במעשה הראשון - "מאבדת בת מלך", שהשני למלך פספס את ההזדמנות להוציא את הבת מלך מהשבי, ומספר רבינו: **"והלך לשם ומצא אותה. והיתה מצטערת לפניו מאד, כי אלו באת באותו היום, היית מוציא אותי מכאן, ובשביל יום אחד אבדת"** - שזה ענין הצער שיש, כביכול, לשכינה הקדושה, שצועקת זאת לאדם, מדוע פספס בשביל יום אחד?!

רבינו ז"ל אמר (ליקו"מ, ח"ב, סי' קח): **"האדם, בשביל תענוג קטן של רבע שעה, הוא יכול להפסיד ולאבד את כל העוה"ז עם העוה"ב"**; כי "הוי מחשב שכר עבירה כנגד הפסידה" (אבות ב, א), ורביז"ל כבר אמר (ליקו"מ, ח"ב, סי' קי) שֶׁכֹּחַ הבחירה ביד האדם, אם רוצה - עושה, ואם לאו - לא עושה, והשכינה הקדושה כביכול צועקת לאדם שיזכה לבחור בטוב!

"אמנם שלא לאכל הוא דבר קשה מאד, בפרט ביום האחרון, אז מתגבר היצר הרע מאד (הינו שהבת מלך אמרה לו, שעתה תקל עליו האזהרה ולא יהיה מזהר שלא לאכל, כי הוא דבר קשה לעמד בו וכו')" - **כי תמיד** דנים את האדם לכף זכות, וגם השכינה הקדושה כביכול, **"בכן תשוב לבחור לך מקום, ותשב גם כן שנה כנ"ל, וביום האחרון תהיה רשאי לאכל, רק שלא תישן ולא תשתה יין כדי שלא תישן, כי העקר הוא השנה. והלך ועשה כן"** - 'לבחור מקום' וכו' זה ענין גילוי ההתבודדות; זכינו לקבל מרבינו ז"ל את המתנה של התבודדות, שאדם יזכה לדבר אל הקב"ה, איזו מתנה נפלאה זו! כך זוכים לגאול את הנשמה משביה! שזה כל ימי השובבי"ם הקדושים, שעוסקים בתיקון הנשמות, ולכן

איתא בספה"ק: "ש'מות ב'ני י'שראל" ר"ת "שבי", ו'שמות' דיקא, כי קדושה עצומה יש בשמות בני אדם, ולכן צריכין להיזהר לא ליתן סתם שמות שאין להם שום מקור ובסיס [לאחרונה הגיע לְפָנַי מעשה שקראו לבן או לבת (איני יודע אם זכר או נקבה) בשם 'אגם'... או שיש הקורא את שם בנו ע"ש שקיעת החמה... זריחת החמה... למה? כי בדיוק כשהוא נולד היה שקיעה או זריחה... צריכים להיזהר בזה מאד!].

ומה שאמרה לו לישב שם שנה, ענין של **'שנה'** הוא כל יום ויום, דהנה זכינו להיות אצל רבינו על ר"ה, אבל זה כולל את כל השנה, הגמרא אומרת (ר"ה טז.): **"אדם נידון בכל יום"**; ובפרט דהנה עתה אנו נמצאים בשבת מברכין ראש חודש שבט וידוע שאז היתה הנסיעה הראשונה שמוהרנ"ת ז"ל ארגן לציון רבינו - כשלוש וחצי חדשים אחר הסתלקות רבינו, לא לחכות עד ר"ה... אלא עשה קיבוץ, ובאמת זה מתאים מאד, כי כל ר"ח הוא בחינה של ר"ה, ובפרט ר"ח שבט שלדברי ב"ש הוא ר"ה לאילנות [אכן, להלכה נקטינן כב"ה דהוא בחמישה עשר בשבט], ו"הָאָדָם עֵץ הַשָּׂדֶה" (דברים כ, יט), ולכן זה ענין של ר"ה.

הנה מצינו בגמרא (חגיגה ה:) מושג של **'בר בי רב דחד יומא'** - שהיה תלמיד שהתגורר רחוק מבית המדרש מרחק חצי שנה הלוך וחזור, והיה יום אחד בלבד מהשנה בבית המדרש... הרי שיש ענין של יום אחד מתוך השנה, ורואים את הזכות שלו, שהגיע בתמימות ופשיטות, לא משנה כמה זמן יקח - העיקר לבוא אל הצדיק! אפילו ליום אחד!

זה ענין של 'שנה', שהוא כל יום; הרי אנחנו מברכים בכל יום "ברכת השנים", שנתקנה על ענין של פרנסה בעיקר וכו', אבל מברכים שם "מברך השנים"... ולכאורה יפלא, מהו שמברכין זאת בכל יום? לכאורה היה ראוי לברך זאת פעם בשנה, או שיהא כל יום ברכה על ה'ימים', ומהו בכל יום לברך על השנים?

אך התשובה היא שכל יום הוא בחינת ר"ה, וכדברי הגמ' הנ"ל - "אדם נידון בכל יום", לכן שפיר מברכין ברכת השנים בכל יום [ואחב"י הספדרים אף מאריכים בברכה זו מאד... אצל האשכנזים לא כ"כ ארוך], הכל בגלל הנקודה הזאת ש'שנה' שייך גם בכל יום!

בנוסף, הזהירה אותו ג"כ שלא ישתה יין, דאת זה הזהירנו רביז"ל בכל מיני חומרות להיזהר ולהישמר מזה מאד, לא מתקרבים לזה! לקידוש ולהבדלה - בסדר, **אבל אחד שיודע שזה יעשה לו בעיות עם השתיה - יקח מיץ**

ענבים! זה לכתחילה אפילו בפורים ובפסח לד' כוסות! זה לכחילה! הרי לנזיר אומרים לא להתקרב איפה שהכרמים כדי שלא יתגבר עליו יצרו, אותו דבר לענייניו, ובפרט לא שתיה חריפה - וויסקי, יי"ש וכדו', **אסור בתכלית האיסור!** הרי אנחנו רוצים להיות נקראים ע"ש רבינו, וצריכים לקים דברי רבינו!

וכן בעישון - שאדם יראה להפסיק לעשן, הרי רבינו ציוה שלא לעשן! ולאט לאט יוריד בכמות... אם רגיל שני קופסאות - יוריד לאחת, וכך עד שיפסיק לגמרי... ולא מדברים מסמים ה"י, שזה שורף את המוח ואת הכל, ואם משועמם גם לוקח מכשיר טמא ושורף את הנשמה שלו... **תרחם על עצמך! ואם לא על עצמך - תרחם על השכינה הקדושה שהיא בקרבך!** כמו שאומרים בהקפות בשמחת תורה "שכינה הקדושה בתוכנו" וכו', השכינה הקדושה בתוכך - בתוך המוח שלך, בתוך הלב שלך, והיא צועקת לך **"תרחם עלי!" תזרוק את כל השטויות! תתחיל ללמוד תורה!** כי ע"ש זה קרויה **'שכינה'** - לשון של **'שוכנת'** אצלנו, אצל כל אחד ואחד!

הקב"ה יזכנו להיות מקורבים אמיתיים לצדיקים, לציית לדבריהם, וכך נזכה לחיים טובים ומאושרים בזה העולם, אמן ואמן!

***

יו"ל לעילוי נשמת אמיל בן אברהם ופאינה פרידא בת יעקב

בזכות פעולותיהם הקדושות של צאצאיהם בהארת אור הצדיק בעולם יהא להם עילוי נשמה אמיתי,

ויזכו למנוחה טובה בצל הצדיקים והצדקניות,

אמן ואמן.

***

יצא לאור! הקונטרס הנפלא "שובבי"ם למעשה", מלא וגדוש בהדרכות ישרות לימי שובבי"ם הקדושים – ניתן לקבל דרך המייל בתחתית העמוד.

אחר שהודפסו מאות חוברות, רוצים לעשות הדפסה חדשה וגדולה של הקונטרס הקדוש כדי לחלק למפיצים; המעוניינים ליטול חלק בזכות הגדולה – דרך המייל בתחתית העמוד; יישר כוחכם!

****

לכל ענייני הגיליון:

s0584563404@gmail.com